

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: N. T. K. D.**, zastoupeného JUDr. Davidem Štosem, advokátem se sídlem Národní 32, Praha 1, proti **žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6 - Bubeneč, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 22. 12. 2006, sp. zn. O-191733, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ca 66/2007 - 99,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ca 66/2007 - 99, jímž městský soud zamítl stěžovateli žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 22. 12. 2006, sp. zn. O-191733, kterým předseda žalovaného zamítl rozklad stěžovatele a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2005, sp. zn. O-191733, kterým byla kombinovaná ochranná známka č. 261197:

(dále jen „HD fashion“) prohlášena za neplatnou, neboť byla shledána podobnou namítané kombinované ochranné známkce č. 194569:

H&D

(dále jen „H&D“).

Žalovaný v rozhodnutí ze dne 12. 12. 2005 vycházel ze zjištění, že ochranná známka „HD fashion“ byla přihlášena 19. 5. 2003 a zapsána 25. 2. 2004 pro seznam výrobků a služeb zařazených do tříd 25 - oděvy, obuv, čepice, prádlo, a 35 - reklamní a propagační činnost. Ochranná známka „H&D“ byla přihlášena 14. 4. 1995 a zapsána 24. 10. 1996 pro seznam výrobků a služeb zařazených do tříd 25 - konfekční výrobky (pánské kalhoty, saka, pláště, bundy, dámské kalhoty, saka, pláště, bundy, pánské slipy, dámské kalhotky) a 36 - zprostředkovatelská činnost. Vycházel z premisy, že pro rozhodnutí o prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“), je rozhodující zjištění, zda je napadená ochranná známka ve vztahu k prioritně starší namítané ochranné známce shodná nebo jí podobná a zda je současně zapsána pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby, pro které je zapsána namítaná ochranná známka, přičemž ze strany veřejnosti existuje nebezpečí záměny. Posuzování podobnosti je nutno provádět komplexně, ze všech rozhodných hledisek. Běžnými hledisky jsou zejména hledisko vizuální, fonetické, významové, seznam výrobků a služeb a celkový dojem ochranné známky. Rozhodující pro závěr o zaměnitelnosti může být podobnost i jen v jednom ze zkoumaných hledisek; obecně však při posuzování, zda existuje pravděpodobnost záměny, je nutno vzít v úvahu posouzení každé ochranné známky především z hlediska průměrného spotřebitele, a to jednak jako celek, jednak z hlediska jednotlivých prvků, které známku tvoří, přičemž jednotlivé prvky nelze vyjmout a posuzovat odděleně, aniž by bylo přihlédnuto k celkovému dojmu ochranné známky. Ochranná známka „HD fashion“ je označením kombinovaným, tvořeným dvěma graficky upravenými písmeny „H“ a „D“ světlé barvy, kdy pod písmenem „D“ je umístěn prvek „fashion“, znázorněný graficky provedenými písmeny malé abecedy, pokud kterým je graficky

ztvárněn znak „&“ rovinně světlé barvy. Uvedené prvky jsou zobrazeny na tmavém podkladě, lemovaném světlým pruhem, ve tvaru čtverce, postaveném na jeho levý roh a nakloněném směrem doprava. Slovní prvek „fashion“ má vzhledem k zapsaným výrobkům této ochranné známky popisný charakter bez rozlišovací způsobilosti. Ochranná známka „H&D“ je označením kombinovaným, tvořeným tučnými písmeny velké abecedy „H“ a „D“ tmavé barvy, mezi které je vložen znak „&“ světlé barvy. Průměrný spotřebitel bude na zběžný pohled vnímat ochrannou známku „HD fashion“ jako spojení dvou písmen velké abecedy „HD“ a namítanou ochrannou známku jako spojení „H&D“, přičemž znak „&“ není v tomto případě natolik výrazný, aby jednoznačně odlišil uvedené ochranné známky. Předmětné ochranné známky průměrný spotřebitel identifikuje podle v podstatě shodných prvků, a to i přes jejich odlišná grafická zpracování, a tak si je uchová v paměti, neboť ne vždy má možnost předmětná označení porovnat vedle sebe. Průměrný spotřebitel tedy může vzhledem ke shodnému motivu dvou totožných písmen velké tiskací abecedy zaměnit výrobky označené předmětnými ochrannými známkami, a to i přes odlišné grafické zpracování, neboť právě uvedená písmena jsou v obou zpracováních kontrastně zvýrazněna proti ostatním prvkům tak, aby na první pohled zaujala průměrného spotřebitele; případně se může průměrný spotřebitel domnívat, že se jedná o inovaci starší ochranné známky. Obě ochranné známky bude průměrný spotřebitel vyslovovat totožně jako „há dé“ či „há a dé“ nebo anglicky „ejdž end dý“. Proto shledal žalovaný uvedené ochranné známky podobnými. Dále se zabýval podobností výrobků a služeb, které mají být ochrannými známkami chráněny. Zde vyšel z premisy, že za podobné výrobky nebo služby je nutno pokládat takové, které mají stejné nebo blízké podstatné znaky a v důsledku toho mohou vyvolat u průměrného spotřebitele představu o tom, že pocházejí od jedné a téže osoby, od téhož výrobce či poskytovatele. Přitom je třeba vzít v úvahu řadu různých aspektů, povahu výrobků a služeb, jejich základní vlastnosti a charakteristiku, jejich složení, vzhled, fyzické vlastnosti nebo jiné shodné vlastnosti, jsou-li např. vyrobeny ze stejného materiálu. Rovněž je třeba přihlídnout, k jakému účelu jsou určeny. Význam pro posuzování výrobků a služeb má rovněž jejich obvyklý původ, spotřebitelské zvyky a tradice, obvyklý způsob prodeje, apod. Mezinárodní třídění výrobků a služeb bylo vytvořeno pro administrativní účely jejich zařazení. Proto není rozhodující, zda jsou či nejsou výrobky a služby zařazeny do stejné nebo odlišné třídy, neboť v některých případech jsou zcela odlišné výrobky zařazeny do téže třídy a některé podobné výrobky nebo služby jsou zařazeny do odlišných tříd. Po porovnání seznamu výrobků a služeb ochranné známky „H&D“ s výrobky a službami ochranné známky „HD fashion“ dospěl žalovaný k závěru, že předmětné ochranné známky jsou zapsány pro shodné a podobné výrobky ve třídě 25, a to „oděvy, čepice, prádlo“, neboť se jedná o výrobky stejného druhu a účelu - výrobky určené k nošení, odívání, které lze zařadit pod obecný pojem „oděvy či konfekční výrobky“, spadající do stejné oblasti spotřeby a určené stejnému okruhu spotřebitelů. Výrobek „obuv“ je výrobkem podobným těmto výrobkům, když jde o výrobek téhož účelu, sloužící k odívání, resp. obutí, je určen stejnému okruhu spotřebitelů a je obvykle nabízen v rámci propagace ve spojení s konfekčními výrobky či oděvy a je rovněž obvyklé jeho umístění v jejich těsné blízkosti. Pokud se týká zapsané služby ve třídě 35 „reklamní a propagační činnost“, má žalovaný za to, že tato služba souvisí se zapsanými výrobky, neboť v obchodním styku je obvyklé propagovat své výrobky na trhu, proto je tato služba podobná zapsaným výrobkům. Ze znění ochranné známky „HD fashion“ - zejména z obecného slova „fashion“;

tj. „móda“ - je zřejmé, že její vlastník užívá tuto službu ve spojení s výrobky zapsanými ve třídě 25. Žalovaný proto dospěl k závěru, že tu existuje nebezpečí záměny, a proto se již dále nezabýval posuzováním otázky dobrého jména ochranné známky „H&D“ či otázkou dobré víry přihlašovatele ochranné známky „HD fashion“ [§ 7 odst. 1 písm. b), k) zákona o ochranných známkách].

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel včasný rozklad. V něm namítá, že obecná zásada (posuzování z hlediska průměrného spotřebitele, a to jednak jako celek, jednak z hlediska jednotlivých prvků, které ochranné známky tvoří, přičemž se nehledí na jednotlivé vyjmuté prvky odděleně, aniž by bylo přihlédnuto k celkovému dojmu ochranných známek) nebyla použita správně a při porovnání došlo ke zjednodušení závěrů, když žalovaný hodnotil písmena „HD“ vyjmutě a odděleně, tzn. proti smyslu uvedené zásady. Stěžovatel uvádí, že návrh na zápis ochranné známky „HD fashion“ byl veden výhradně čestnými úmysly odlišit výrobky, s nimiž obchodují Hoan P. Q. a Dung N. T. K., od výrobků jiných firem. Důraz byl kladen na fantazijní ztvárnění celého označení tak, aby došlo k originálu kombinovaného označení, které nikdo ani v náznaku nevlastní. Označení „HD fashion“ je sestaveno tak, že písmena „HD“ jsou vytvořena bíle na černém čtvercovém kachlu uzavřeném v bílém rámečku, a to nitkovým psacím stylem (nikoli za použití jakéhokoli dosažitelného fontu písma); jde o originální nitkové ztvárnění písmen, které je na svých konečcích dvojité zesíleno. Písmena jsou semknuta a provázána v zaklesnutí do sebe, uložena na tmavém kachlu ve čtverci diagonálně, přičemž střed má vytvořen světlý odlesk tak, že zvyšuje obrazový vjem. Podkladový kachel a s ním i fantazijně provedený nápis „fashion“ s podtržením pomocí písmene „ε“ dotváří celkový spíše obrazový vjem. Napomáhají tomu i rozmáchlé propoje písmen „HD“, které jsou přetaženy tak, aby došlo k zaplnění diagonály čtvercového tmavého podkladu a vytvoření speciálního fantazijního obrazce. Oproti tomu kombinované označení „H&D“ je provedeno tak, že výrazový prvek „&“ je proveden bíle, rozrušuje mohutné svislé linie tmavě provedených částí písmen, které zdánlivě splývaly ve svých bocích v široký tmavý blok. Tento prvek středově vytváří dominantu, neboť jeho linie narušením tmavého bloku vytváří zřetelně čitelný nenarušený prvek „&“, který je oproti zbylým písmenům „H“ a „D“, které odděluje, téměř o $\frac{1}{3}$ širší. Vyjadřuje podiv nad tím, že tento výrazný znak, který jediný ze tří znaků zůstal zcela nenarušen a jeho šíře o $\frac{1}{3}$ přesahuje zbylá oddělená písmena, žalovaný vyhodnotil jako přehlédnutelný. Podle stěžovatele naopak obě krajní písmena ztrácí do určité míry čitelnost z důvodu narušení bočních linií, které tvořily zdánlivý masivní tmavý blok. Uvedené narušení obou písmen snižuje čitelnost zvláště u písmene „D“, které lze podle stěžovatele při letmém pohledu číst jako „O“. Pro základ tří prvků byl užit běžný font písma, a to jeden z nejmohutnějších co do šířky. Písmena jsou provedena svisle a pravidelně, bez jakéhokoli rámování. Podle stěžovatele tento popis obou označení vykazuje naprostou odlišnost jednotlivých porovnávaných prvků ve spojení i celku. Shrnuje, že označení „H&D“ je tvořeno třemi, nikoli dvěma znaky, čtené „HaD“, „Há a Dé“, příp. „Há nebo Dé“, zatímco označení „HD fashion“ má počáteční silně rozlišující prvky „HD“ jen o dvou písmenech, tzn. tato část je o $\frac{1}{3}$ kratší než u označení „H&D“, kdy průměrný spotřebitel zaznamená toto značení celkově jako „HáDé fešn epsílon“, příp. „HD fešn epsílon“. Obě označení dosahují podle stěžovatele vysoké odlišnosti obrazového ztvárnění z hlediska jednotlivých prvků, které celkový dojem vytvářejí. Již zde stěžovatel oznamuje, že v případě potvrzení rozhodnutí ze dne 12. 12. 2005 bude „řešit tuto záležitost soudně“. Dále namítá, že žalovaný

vyhodnotil nesprávně i související hledisko shodnosti výrobků a služeb obou porovnávaných označení. Označení „H&D“ je chráněno ve třídě 25 toliko pro oděvy, kdy další třídou ochrany je 36 zprostředkovatelská činnost. Označení „HD fashion“ má ve třídě 25 krom oděvů zapsanu též obuv, která se prodává ve zcela odlišných obchodech nebo částech prodejních míst. Dále má označení „HD fashion“ zapsanu ochranu pro třídu 35 reklamní a propagační činnost, což je specifická služba, kterou se vlastník ochranné známky „H&D“ nezabývá; přesto došlo k prohlášení neplatnosti ochranné známky „HD fashion“ v celém rozsahu.

Stěžovatelův rozklad zamítl předseda žalovaného napadeným rozhodnutím. Vyšel z premisy, že ochranná známka je pokládána za schopnou vyvolat pravděpodobnost záměny, je-li natolik podobná ochranné známce s dřívějším právem přednosti, užívané pro označování stejných či podobných výrobků nebo služeb, že spotřebitel může být uváděn v omyl, pokud jde o původ těchto výrobků a služeb. Při posuzování podobnosti je nutno srovnávané ochranné známky pojímat jednak vcelku, jednak z hlediska jejich jednotlivých prvků, aniž by byl některý z prvků při posuzování zdůrazněn nebo potlačen nebo byl posuzován odděleně od ostatních prvků bez ohledu na celkové působení ochranné známky jako celku. Pravděpodobnost záměny je třeba posuzovat z hlediska podobnosti fonetické, vizuální a významové, přičemž rozhodující pro konstatování pravděpodobnosti záměny může být v určitých konkrétních případech i podobnost v jediném aspektu. Obecně je nutno vzít v úvahu, že každá ochranná známka (označení) se posuzuje především z hlediska průměrného spotřebitele. Tím se rozumí zejména současní nebo potencionální spotřebitelé daného druhu zboží nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu zboží nebo služeb, popř. obchodní kruhy zabývající se daným druhem zboží nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá. Ochranná známka „HD fashion“ je tvořena graficky upravenými písmeny „HD“, pod kterými je umístěn slovní prvek „fashion“ podtržený klikatou vlnovkou a upravený v menší velikosti písma než písmena „HD“, přičemž vlastník této ochranné známky a žalovaný v rozhodnutí z 12. 12. 2005 uvedli, že toto podtržení je znak „ε“. Předseda žalovaného zdůrazňuje, že ochranná známka byla přihlášená a zapsána ve znění „HD fashion“, proto je nutné ji v tomto znění též posuzovat. Průměrný spotřebitel vnímá uvedený prvek spíše jako podtržení než jako znak „ε“. Slovní prvky jsou umístěny na tmavém pozadí, které tvoří nakloněný čtverec ohraničený světlým pruhem. Dominantními prvky kombinované ochranné známky „HD fashion“ jsou písmena „H“ a „D“ vystupující z nakloněného čtverce. Méně výrazný slovní prvek „fashion“ (móda) je ve vztahu k zapsaným výrobkům ve třídě 25 popisný. Z fonetického hlediska je ochranná známka „HD fashion“ průměrným spotřebitelem vyslovována jako „há dé fešn“. Ochranná známka „H&D“ je tvořena tučně zvýrazněnými písmeny velké abecedy „H“ a „D“ v tmavé barvě, mezi které je vložen znak „&“. Ten se používá ve významu spojky „a“ a je tvořen jen obrisy, když je upraven v barvě pozadí. Vzhledem ke svému obecnému významu a častému použití je tento znak bez rozlišovací způsobilosti. Z vyobrazení vystupují vzhledem ke svému tmavému odlišení dominantní písmena „HD“. Ze sémantického hlediska jsou obě ochranné známky ve vztahu k zapsaným výrobkům a službám fantazijní. Předseda žalovaného dospěl k závěru, že obě ochranné známky jsou si podobné, když se shodují v dominantních písmenech „HD“ a v případě, že by označovaly stejné výrobky nebo služby, existuje tu pravděpodobnost záměny nebo asociace na straně veřejnosti. Průměrný spotřebitel

se totiž může domnívat, že se v případě ochranné známky „HD fashion“ jedná o další ochrannou známku vlastníka známky „H&D“. Co do shodnosti či podobnosti zapsaných výrobků nebo služeb vycházel předseda žalovaného z premisy, že základním kritériem je v tomto případě skutečnost, zda bude mít spotřebitelská veřejnost dojem, že výrobky a služby označené ochrannou známkou „HD fashion“ pocházejí od vlastníka ochranné známky „H&D“. Přitom je třeba vzít v úvahu řadu aspektů včetně povahy výrobků a služeb, jejich určení a způsobu prodeje či poskytování. Není rozhodující, zda jsou výrobky či služby zařazeny do stejné nebo odlišné třídy mezinárodního třídění, neboť toto třídění bylo vytvořeno pro administrativní účely zařizování výrobků a služeb. Ochranná známka „HD fashion“ je ve třídě 25 zapsána pro „oděvy, obuv, čepice, prádlo“, což jsou výrobky shodné a podobné s výrobky označenými jako „konfekční výrobky (pánské kalhoty, saka, pláště, bundy, dámské kalhoty, saka, pláště, bundy, pánské slipy, dámské kalhotky)“ zapsanými u ochranné známky „H&D“ také ve třídě 25. V obou případech jde o výrobky stejného druhu, které jsou určeny stejnému průměrnému spotřebiteli a prodávají se na stejných prodejních místech. Ohledně výrobku „obuv“ předseda žalovaného nesouhlasí se stěžovatelem v tom, že by se obuv prodávala ve zcela odlišných obchodech nebo částech prodejních míst. V mnoha prodejnách a obchodech se obuv prodává bezprostředně vedle oblečení. Obuv v takových obchodech bývá vyskládána např. hned nad stojany s oblečením. Existuje tu proto pravděpodobnost záměny ochranných známek. Pokud se týká služeb zapsaných u kombinované ochranné známky „HD fashion“ ve třídě 35 „reklamní a propagační činnost“, předseda žalovaného tyto služby posoudil jako podobné, neboť souvisí s namítanými výrobky, když vlastník ochranné známky „HD fashion“ poskytuje tyto služby v souvislosti se zapsanými výrobky ve třídě 25, což vyplývá ze znění této ochranné známky, které obsahuje slovní prvek „fashion“ (móda). Při hodnocení podobnosti je nutno vždy přihlídnout ke všem prvkům ochranných známek, zejména k prvkům dominantním. To je v souladu se zákonem i s rozhodovací praxí žalovaného. Srovnávané ochranné známky byly zhodnoceny tak, jak působí na průměrného spotřebitele, kdy nelze vyloučit jejich záměnu na trhu.

Rozhodnutí předsedy žalovaného napadl stěžovatel žalobou u městského soudu. V žalobě namítal, že:

a) porovnávaná označení nejsou zaměnitelně podobná a úvaha o jejich zaměnitelnosti provedená správními orgány neodpovídá míře rozlišovací způsobilosti označení „H&D“ a „HD fashion“. Samotná úvaha správních orgánů vycházející z toho, že ochranná známka „HD fashion“ je transkribovatelná jako „HD fashion“, je podle stěžovatele nepřipadná, když podle něj dominantní prvky ochranné známky vůbec písmena nepřipomínají, jedná se o tři zešikmené čárky, kdy dvě z nich jsou spojeny čárkou vodorovnou, a k těmto prvkům je připojeno slovo „fashion“ (móda), které je ze své podstaty popisné. V podstatě se tak jedná o obrazovou ochrannou známku se slovním prvkem „fashion“. Celkový dojem ochranné známky proto není podle stěžovatele „HD fashion“, naopak jedná se o mnohem komplikovanější dojem, který nelze na úroveň „HD fashion“ simplifikovat. Zaměnitelnost ochranných známek se posuzuje podle jejich celkového dojmu na základě jejich podobnosti vizuální, fonetické a konceptuální se zohledněním rozlišujících a dominantních prvků s tím, že jako rozhodující se bere hledisko běžného spotřebitele, přičemž musejí být

zohledněny veškeré relevantní faktory případu. Kombinace prvků bez rozlišovací způsobilosti (zde písmeno „H“ a písmeno „D“) zůstává nadále bez rozlišovací způsobilosti, pokud toto není ztvárněno nějakým jiným způsobem. Tento argument žalovaný při zápisu ochranné známky „H&D“ použil a její vlastník musel v r. 1996 prokazovat, že jeho označení má vůbec nějakou rozlišovací způsobilost. Z právního hlediska je nesprávné vytrhávat z porovnávaných označení nějaké prvky a ty posuzovat, tj. preparovat z grafického označení „H&D“ prvky „H“ a „D“ a porovnávat je pouze s písmeny „HD“, které jsou podle stěžovatele nesprávně vytrženy z jeho ochranné známky. Jedná se totiž stále o jedno právní porovnání otázky zaměnitelnosti celkového dojmu ochranných známek vyvolávaného u průměrného spotřebitele. Při dané úvaze je třeba mít na zřeteli též kategorii výrobků a služeb, jakož i okolnosti, za kterých jsou tyto uváděny na trh. Jakékoli úvahy žalovaného a jeho předsedy však ve správních rozhodnutích chybí. Stěžovatel má za to, že z hlediska vizuálního působí porovnávaná označení na spotřebitele odlišným dojmem. Ztvárnění ochranné známky „H&D“ je průměrný spotřebitel schopen okamžitě identifikovat jako písmena, zatímco ochranná známka „HD fashion“ působí zcela jinak - jde o geometrický obrazec (čtverec), uvnitř kterého je prosvícený střed a jakýsi rukou namalovaný grafický obrazec, o jehož významu a uspořádání si spotřebitel může učinit představu dle své libosti; není přitom jasné, proč by měl dané označení vnímat právě jako „HD“. U ochranné známky „H&D“ se nachází dále silný grafický prvek „&“, který ochrannou známku dotváří právě spojením obou částí. Z hlediska fonetického je tato ochranná známka lehce transkribovatelná jako „H&D“ nebo „HaD“ a průměrný spotřebitel v oblasti textilu si tento „přepis“ bez problémů učiní. Ochranná známka „HD fashion“ však takto lehce transkribovatelná není, neboť se jedná v podstatě jen o obrazové označení. Stěžovatel odkazuje v tomto směru na rozsudky Soudního dvora ES ve věcech C-363/99 a C-342/97;

b) ochranná známka sestávající ze dvou písmen dle dosavadní rozhodovací praxe žalovaného postrádá jakýkoli vyšší stupeň rozlišovací způsobilosti. Žalovaný např. v rozhodnutí ze dne 29. 7. 1997, sp. zn. O-101914, vyslovil, že aby označení sestávající ze tří písmen mohlo sloužit jako ochranná známka, nestačí, aby se odlišovalo od jiných známých označení, ale aby svou formou a obsahem bylo do té míry originální, že jeho svérázné znaky mají schopnost individualizovat zboží, které jím má být chráněno. V tomto smyslu ale jakákoli úvaha žalovaného a jeho předsedy absentuje. Žalovaný a jeho předseda též nevzali v úvahu skutečnost vnímání spotřebitele takových označení sestávajících ze dvou písmen. Vzhledem k častému výskytu takových označení na trhu spotřebitel prakticky vždy očekává a je zvyklý na to, že daná označení jsou ztvárněna graficky a jako k takovým graficky ztvárněným označením k nim spotřebitel přistupuje. Stěžovatel poukazuje na to, že ve třídách 25, 35 a 36 je výskyt ochranných známek s prvkem „HD“, „HaD“ nebo „H&D“ velmi častý a tato označení spolu známkově bez dalšího koexistují. Tento prvek je též velice častým prvkem (obchodním označením) a součástí řady obchodních firem. Ve třídě 25 jde přitom o prvek popisný, když jde o často užívanou zkratku anglického termínu „heavy

duty“ jako označení něčeho, co hodně vydrží, je odolné (heavy duty clothes, heavy duty shoes);

c) ochranná známka „H&D“ má být ochrannou známkou požívající na území České republiky dobré pověsti. O tom však nemůže svědčit kopie jednoho článku ze specializovaného periodika Textilžurnál ani přehled reklamních výdajů za r. 2004;

d) stěžovatel dále vytýká způsob, jakým bylo provedeno posouzení zaměnitelnosti služeb „reklamní a propagační činnost“ a „zprostředkovatelská činnost“. Tyto služby spolu nijak nesouvisí a nesouvisí nijak ani s výrobky ve třídě 25. Pokud by měla být přijata argumentační logika žalovaného, znamenalo by to, že podobné jsou prakticky všechny služby se všemi výrobky; to by ovšem zcela rozvrátilo koncept vazby ochranné známky na výrobek (službu). Žalovaným provedené porovnání služby „reklamní a propagační činnost“ s „konfekčními výrobky“ je podle stěžovatele samo o sobě zcela nepřípustné a v rozporu se zásadami správního uvážení. Zcela nesprávné je pak dle stěžovatele tvrzení žalovaného, že stěžovatel poskytuje reklamní a propagační služby v souvislosti s výrobky ve třídě 25. Toto tvrzení zcela postrádá oporu v řízení provedeném u žalovaného, žádný takový důkaz se ve spise nenachází. Dovožovat něco takového ze znění ochranné známky, navíc ze slovního prvku „fashion“ (móda), je dle stěžovatele zcela v rozporu s pravidly rozumného uvažování. Slovní prvek „fashion“ navíc nemá se službou „reklamní a propagační činnost“ nic společného. Ochranná známka „HD fashion“ tak nemohla být prohlášena za neplatnou pro služby ve třídě 35.

Městský soud rozsudkem ze dne 26. 2. 2010 žalobu zamítl. Zkonstatoval úvahy žalovaného a jeho předsedy a uvedl, že je z nich zřejmé, že jakkoli žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že obě označení jsou odlišně graficky zpracována, nic to nemění na jeho závěru o tom, že i přes odlišné grafické zpracování jsou si obě označení podobná. Předseda žalovaného posoudil oproti žalovanému odlišně jen vlnovku umístěnou pod znakem „fashion“, a to nikoli jako znak „e“, ale jako ~~ž~~ ~~ž~~ jinak vycházel ze stejných skutečností a dospěl ke stejným závěrům. Závěru žalovaného o podobnosti obou ochranných známek nelze dle městského soudu ničeho vytknout, když jeho hodnocení odpovídá zásadě, podle níž se zaměnitelnost ochranných známek posuzuje podle jejich celkového dojmu na základě podobnosti vizuální, fonetické a konceptuální se zohledněním jejich rozlišujících a dominantních prvků, kdy jako rozhodující se bere hledisko běžného spotřebitele. Správní orgány z porovnávaných označení určité prvky nevytrhávaly, nebylo provedeno jen porovnání prvků „H“ a „D“, posouzeny byly i prvky ostatní, jak je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé. Prvky „H“ a „D“ v ochranné známce „HD fashion“ je třeba posoudit jako písmena velké abecedy a nelze vůbec souhlasit se stěžovatelem, pokud tvrdil, že jde jen o zešikmené čárky, které písmena prakticky nepřipomínají. Nelze tedy přijmout ani názor stěžovatele, že celkový dojem z jím vlastněné ochranné známky není „HD fashion“, ale že jde o dojem komplikovanější. Ve skutečnosti nejde o jakýsi rukou namalovaný obrazec, ale zřejmě o písmena velké abecedy „HD“ a slovo „fashion“ provedené písmeny malé abecedy, které je však oproti písmenům „HD“ málo výrazné, navíc je popisné (jak sám stěžovatel připouští). Ačkoli

písmena „HD“ jsou v ochranné známce „HD fashion“ odlišně graficky zpracována od písmen „HD“ obsažených v ochranné známce „H&D“, jde v případě obou ochranných známek o prvek dominantní. Prvek „fashion“ stěžovatelovy ochranné známky je méně výrazný a popisný, proto nemá rozlišovací způsobilost; prvek „&“ ochranné známky „H&D“ je nevýrazný, když je v barvě pozadí, navíc vzhledem ke svému obecnému významu a častému použití nemá ani on rozlišovací způsobilost. Závěr správního orgánu o tom, že průměrnému spotřebiteli utkví v paměti dominantní písmena „HD“, a to přes jejich odlišné grafické provedení, je podle městského soudu správný, neboť uvedená písmena jsou dominantními prvky obou ochranných známek. Podobnost je pak nepochybně dána i z hlediska fonetického. Poukaz stěžovatele na rozhodovací praxi žalovaného co do rozlišovací způsobilosti ochranných známek tvořených pouhým seskupením dvou nebo tří písmen a poukaz na jiné ochranné známky obsahující písmena „H“ a „D“ je nerozhodný, když každý případ je třeba posuzovat individuálně a ochranná známka „H&D“ byla zapsána až po prokázání vžitosti. Význam, jaký spotřebitel písmenům „HD“ přisoudí, pak nelze podle městského soudu spolehlivě předjímat jako něco, co dlouho vydrží (je odolné). Namítá-li stěžovatel, že neobstojí tvrzení o dobré pověsti ochranné známky „H&D“, správní orgány se oprávněnosti nároku na prohlášení stěžovatelovy ochranné známky za neplatnou podle § 7 odst. 1 písm. b), písm. k) zákona o ochranných známkách nezabývaly, jejich rozhodnutí jsou založena jen na oprávněnosti tohoto nároku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Podobnost služeb zapsaných ve třídě 35 pro ochrannou známku „HD fashion“ není nijak dovozována ve vztahu ke službám zapsaným pro ochrannou známku „H&D“ ve třídě 36. Správní orgány službu třídy 35 - reklamní a propagační činnost - posoudily tak, že souvisí s namítanými výrobky třídy 25, neboť v obchodním styku je obvyklé propagovat výrobky na trhu, tj. napadená služba je podobná namítaným výrokům, přičemž ze znění ochranné známky „HD fashion“ vyplývá [zejména z prvku „fashion“ (móda)], že stěžovatel užívá tuto službu ve spojení s výrobky zapsanými v třídě 25. Vzájemné porovnání výrobků a služeb podle městského soudu možné je. Závěr o podobnosti služeb třídy 35 výrobkům třídy 25 je zcela logický a zcela v souladu s pravidly rozumného uvažování. Vyplývá totiž z povahy věci, že označení obsahující prvek „fashion“ (móda) je užíváno v souvislosti s výrobky, jichž se toto označení týká., nikoli k propagaci či reklamě výrobků, které s módou (oděvy, obuví) nemají nic společného.

Rozsudek městského soudu napadá stěžovatel kasační stížností. V ní namítá, že:

1) městský soud se nijak nevypořádal se žalobním bodem označeným shora jako a), když soud neprovedl vlastní řádné srovnání označení z hlediska všech jednotlivých aspektů a takto ani nehodnotil správnost závěrů napadeného rozhodnutí, pouze reflektoval závěry žalovaného, příp. je zopakoval a potvrdil;

2) podobně soud reagoval i na námítky obsažené v žalobním bodu označeném shora jako b), když uvedl jen, že *„žalovaný z porovnávaných označení určité prvky nevytrhával, jak tvrdí žalobce v žalobě, ani neprovedl porovnání pouze prvků H a D, ale posoudil i prvky ostatní, jak je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé“*, dále jen zopakoval tvrzení žalovaného a neprovedl žádné vlastní posouzení. Stejně jako žalovaný pominul fonetické srovnání označení uvedením lakonického tvrzení, že podobnost

je nepochybně dána. Stěžovatel považoval toto porovnání v napadeném rozhodnutí za nedostatečné a nesprávné z konkrétních v žalobě uvedených důvodů, přesto se městský soud s nimi nevypořádal, když jen zopakoval argumentaci žalovaného;

3) tvrzení městského soudu o dodržení zásady, podle které se podobnost ochranných známek posuzuje, není ničím odůvodněné a podložené a není založeno na jasném a přezkoumatelném odůvodnění tohoto závěru. Prosté tvrzení, že závěry žalovaného jsou v pořádku, není odůvodněním závěrů soudu. Sdílí-li městský soud stejný názor, musí své závěry odůvodnit konkrétně a poukázat na konkrétní závěry žalovaného, o nichž stěžovatel pochybuje a jejichž absenci namítá; jinak je názor soudu nepřezkoumatelný. Soud se dále ani nevypořádal s konkrétní judikaturou, na kterou stěžovatel v žalobě výslovně odkázal. Ani městský soud neodstranil nedostatek napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného spočívající podle stěžovatele v tom, že komplexní posouzení zaměnitelnosti ze všech aspektů celkově absentuje (není posouzena otázka fonetické zaměnitelnosti, tj. jedná-li se o spor mezi „háendde“ a „hádéfešn“ nebo „háadé“ a „hádéfešn“ nebo snad „ejdženddy“ a „hádéfešn“) a ve svých provedených částech je nesprávné (rozhodnutí zcela ignorují skutečnost, že známka „H&D“ má vlastní obrazové ztvárnění, přičemž písmena „H“ a „D“ jsou umístěna na pozadí a narušena přítomností spojovacího prvku) a dále je v přímém rozporu s rozhodovací praxí žalovaného;

4) závěr soudu týkající se dominantní pozice písmen „HD“ je opět neodůvodněný, neboť městský soud neuvedl, proč považuje zbylé prvky označení za nerozhodné natolik, že jsou zcela nepodstatné pro celkový dojem. Tento závěr je navíc zcela v rozporu se základními známkovými pravidly zápisné způsobilosti označení i v rozporu s postupem samotného žalovaného. Soud podle stěžovatele v tomto směru zcela ignoroval žalobní tvrzení stěžovatele, věc z tohoto pohledu nijak neposoudil, nevypořádal se s těmito tvrzeními a rozhodl jednostranně shrnutím závěrů napadeného rozhodnutí. Pokládal-li městský soud za nerozhodnou rozhodovací praxi žalovaného ve vztahu k rozlišovací způsobilosti označení tvořených seskupením dvou nebo tří písmen, popírá tím základní pravidla rozhodování správních orgánů a žalovaného zvláště. Každý správní orgán je podle § 2 odst. 4 správního řádu povinen dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly a tato povinnost zavazuje i žalovaného;

5) městský soud si protirečí, když na jedné straně akcentuje dominanci písmen „HD“ s tím, že jejich dominance způsobuje nebezpečí záměny, na druhé straně však poznamenává, že ochranná známka „H&D“ byla zapsána až po prokázání rozlišovací způsobilosti, z čehož vyplývá, že toto označení samotné nebylo schopné zápisu a známkové ochrany;

6) stěžovatel napadá závěr městského soudu o poskytování reklamní a propagační činnosti ve spojení s výrobky třídy 25, když městský soud dle stěžovatele zcela vychází z tvrzení žalovaného a své závěry nijak neodůvodňuje. Vychází zřejmě

z nepřijatelné presumpce, která není výsledkem skutkového zjišťování a dokazování, jde jen o mínění nebo domněnky rozhodujícího orgánu. Je dán rozdíl mezi ochranou ochranné známky v její části zapsané pro služby, neboť se jedná o poskytování služeb ve smyslu nabídky a poskytnutí třetím osobám, nikoli samému sobě (v takovém případě by ani nešlo hovořit o poskytování služeb);

z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Předseda žalovaného ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje kasační stížnost zamítnout. K námitce stěžovatele, že městský soud neprovedl vlastní srovnání předmětných označení a takto nehodnotil správnost závěrů žalovaného a jeho předsedy, odkazuje na rozsudky Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. 7 A 119/99 či Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 A 106/2001 o tom, že soud při přezkumu správních rozhodnutí respektuje meze a volnost tzv. správního uvážení. Odpovědnost za konkrétní rozhodnutí totiž nese především veřejná správa, kdy správní soud následně hodnotí, zda jsou úvahy správního orgánu logické, vyplývají z podkladů rozhodnutí a jsou konkrétně řádně zdůvodněné. Za splnění těchto podmínek již soud do takového rozhodovacího procesu zasahovat nemůže, neboť by o věci svěřené zákonem do kompetence správního úřadu rozhodoval sám. Z kasační stížnosti je dle předsedy žalovaného zjevné, že stěžovatel by za řádné považoval jen takové úvahy, které by vedly k závěru o nepodobnosti předmětných označení, resp. k potvrzení domněnek stěžovatele. Nesouhlas stěžovatele s opačným závěrem však není objektivním důkazem chybného postupu posuzujícího orgánu. Namítá-li stěžovatel, že vlastník ochranné známky „H&D“ musel prokazovat získání rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení, nevyplývá z toho nedominance iniciál „H&D“ v tomto označení. Lze tak dovodit jen, že takto přihlašované označení nebylo zápisuschopné jako celek z důvodů uvedených v § 4 písm. b) až d) zákona o ochranných známkách, což lze překonat postupem dle § 5 zákona o ochranných známkách, tj. právě prokázáním získané rozlišovací způsobilosti. Předseda žalovaného setrvává i nadále na závěru, že porovnávaná označení si jsou podobná a že tento závěr je logický a řádně odůvodněný. Správní uvážení o podobnosti samotných tříd 25 a 35 je založeno na skutečnosti, že služba „reklamní a propagační činnost“ může být provozována i prostřednictvím shromažďování zboží různých výrobců (zde oblečení a obuvi) tak, aby si je zákazníci mohli prohlédnout a nakoupit, a to ať už jsou tyto služby poskytovány maloobchody, velkoobchody, pomocí objednávkových katalogů či jinak. Skutečnost, zda této možnosti přihlašovatel opravdu plně využívá či nikoli, není důležitá; podstatné je, že tuto možnost má a využít ji může, čímž by mohlo dojít k nebezpečí záměny.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Namítá-li stěžovatel, že městský soud sám neprovedl vlastní řádné srovnání označení z hlediska všech jednotlivých aspektů [stížní bod 1]), připomíná Nejvyšší správní soud svou konstantní judikaturu, která opakovaně uzavřela, že posouzení zaměnitelnosti ochranných známek je především věcí úvahy správního orgánu. Soud není proto oprávněn na místě správního orgánu nahrazovat jeho hodnocení důkazů vlastní úvahou a na místo zjištěného skutkového stavu stavět vlastní skutková zjištění. Své kognici k žalobní námitce soud podrobí hodnocení důkazů potud, zda bylo úplné a z hlediska aplikované právní normy logické (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 A 106/2001 - 62, ze dne 27. 10. 2005, č. j. 7 A 1/2002 - 66, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 As 90/2006 - 123, vše www.nssoud.cz). Městský soud dokazování neprováděl a ve shora popsaných směrech se ztotožnil se závěry žalovaného a jeho předsedy, přičemž je do odůvodnění svého rozsudku v podstatné části převzal. Evidentně tedy vycházel z toho, že žalovaný a jeho předseda svůj úsudek o zaměnitelnosti střetnutvších se ochranných známek řádně odůvodnili a že jejich závěry neodporují zásadám známkového práva. Stížní bod 1) proto shledal Nejvyšší správní soud nedůvodným.

Podobně městský soud dostal svým povinností při soudním přezkumu správního uvážení žalovaného a jeho předsedy i co do posouzení řádného porovnání ochranných známek [stížní body 2) a 3) a prvá část stížního bodu 4)].

Pokud stěžovatel namítá nedostatek fonetického srovnání předmětných ochranných známek, Nejvyšší správní soud se s ním neztotožňuje v názoru, že by tento konkrétní aspekt byl v žalobě akcentován. Fonetické posouzení bylo provedeno žalovaným v rozhodnutí ze dne 12. 12. 2005 a stěžovatel ho napadal v rozkladu podaném proti tomuto rozhodnutí. V žalobě však již své námitky směřující proti fonetickému posouzení nijak neformuloval. Nelze proto důvodně vytýkat městskému soudu, že se jimi podrobně nezabýval, když městský soud byl při svém rozhodování vázán rozsahem žalobních bodů, jak byly stěžovatelem zformulovány ve lhůtě k podání žaloby (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1, § 75 odst. 2 s. ř. s.). V žalobě se stěžovatel zaměřil na argumentaci, kterou opakuje jako zbylou část stížního bodu 4), stížní body 5) a 6) a na argumentaci, kterou v kasační stížnosti již neuplatňuje (zejména, že jednotlivé čáry ochranné známky „HD fashion“ nepřipomínají písmena). Podrobil-li tedy městský soud své kognici úvahy žalovaného a jeho předsedy ve směru, ve kterém byl veden žalobními body, postupoval zcela v souladu se shora odkazovanými ustanoveními s. ř. s. a stěžovatelovy námitky směřující proti tomuto postupu jsou nedůvodné.

Stěžovateli nelze přisvědčit ani v názoru, že se městský soud nevypořádal s judikaturou, na kterou stěžovatel v žalobě odkazoval. Stěžovateli sice lze přisvědčit, že rozsudek městského soudu postrádá odkaz na jakoukoli spisovou značku či název některého z případů, na které stěžovatel v žalobě odkazoval, městský soud se však vypořádal s odkazovaným rozsudkem Evropského soudního dvora ve věci sp. zn. C-342/97, když sám ve svém rozsudku zdůraznil aspekt celkového dojmu ochranných známek, kterým se dále zabýval. Dále již stěžovatel odkazoval toliko na rozsudek Evropského soudního dvora ve věci sp. zn. C-363/99, a to v rámci argumentace, která našla svůj odraz ve stížním bodu 5), proto o této otázce bude pojednáno níže [v části odůvodnění týkající se stížního bodu 5)].

Nejvyšší správní soud se pak ztotožňuje s postupy a výsledky přezkumu otázky zaměnitelnosti předmětných ochranných známek, a to v rámci rozsahu soudního přezkumu, jak byl shora vymezen. Tento jeho závěr vychází z jeho ustálené rozhodovací praxe, podle které vzhledem ke zvláštní povaze kombinovaných známek je nutné při úvaze o celkovém dojmu, kterým známka působí, brát v úvahu jak část obrazovou, tak část slovní, neboť jak jedna, tak druhá může ve známce převládat a ovlivnit tak celkové vnímání průměrným spotřebitelem. Celkový dojem známky tedy mohou vytvořit buď obrazová a slovní část známky v souhrnu, nebo každá část sama o sobě. Rozhodující je porovnání rozhodujících složek porovnávaných označení, které jsou při celkovém posuzování výrazem charakteristických vlastností srovnávaných označení. Zaměnitelnost může být dovozována z podobnosti v dominantním prvku nebo naopak z toho, že označení dominantní prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost. Při úvaze o podobnosti kombinované známky je nutno mít na zřeteli, že celkový dojem známky může vytvořit buď obrazová nebo slovní část, každá sama o sobě nebo obě společně; rozhodující je, co vytváří celkový dojem (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 1925, sp. zn. 6197/25, Boh. A 4552/25; ze dne 31. 3. 1927, sp. zn. 6518/27, Boh. A 6439/27; ze dne 28. 11. 1945, sp. zn. 623/44, Boh. A 1355/45; ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 A 106/2001 - 62, www.nssoud.cz; ze dne 10. 7. 2008, č. j. 7 A 158/2000 - 97, www.nssoud.cz; ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 As 34/2010 - 62, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud shledává správným závěr žalovaného (aprobovaný následně předsedou žalovaného a městským soudem), že z obou ochranných známek jsou zcela dominantní písmena „H“ a „D“. Znak „&“ v ochranné známce „H&D“ není natolik výrazný, aby obě ochranné známky dostatečně odlišil, když písmena „H“ a „D“ jsou vyvedena na světlém podkladě tmavou barvou, znak „&“ barvou světlou. U ochranné známky „HD fashion“ má prvek „fashion“ vzhledem k zapsaným výrobkům ve třídě 25 charakter popisný, a proto nemá rozlišovací způsobilost. Klikatá čára pod prvkem „fashion“, ve které stěžovatel spatřuje znak „&“, je pak zcela nevýrazný, bez vlastní rozlišovací schopnosti. Bez ohledu na odlišnost v konkrétním grafickém znázornění obou známek shledal Nejvyšší správní soud, že závěry žalovaného o tom, že obě předmětné známky průměrný spotřebitel identifikuje podle shodných prvků (písmen „H“ a „D“) a takto si je uchová v paměti, neboť písmena „H“ a „D“ jsou v obou označení kontrastně zvýrazněna oproti ostatním prvkům tak, aby právě ona na první pohled zaujala průměrného spotřebitele, který bude obě známky vyslovovat totožně, a případně se může i domnívat, že se jedná o inovaci starší ochranné známky, jsou z hlediska aplikace příslušné právní normy - § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) - logické a přesvědčivé, vycházejí z řádně zjištěných skutkových okolností, nejsou zřejmě mylné či logicky nemožné. Dospěl-li žalovaný na základě tohoto úsudku, jemuž nelze zřejmou nesprávnost vytýkat, k závěru, že ochranná známka „HD fashion“ je zaměnitelná s dřívější ochrannou známkou s právem přednosti „H&D“, nelze důvodně usuzovat na nezákonnost rozhodnutí.

Důvodnými neshledal Nejvyšší správní soud ani zbylou část stížního bodu 4) ani stížní bod 5). Zde stěžovatel namítá rozlišovací nezpůsobilost označení tvořených seskupením dvou nebo tří písmen a v souvislosti s tím namítá, že označení „H&D“ nebylo schopné zápisu a známkové ochrany (k zápisu došlo až po průkazu rozlišovací

způsobnosti). Tyto námitky stěžovatele směřují vesměs proti otázkám týkajícím se zápisu ochranné známky „H&D“, kdy tento zápis nebyl předmětem řízení vedeného žalovaným. Pro toto řízení je relevantní jen, zda je tu starší známka s právem přednosti (bez ohledu na okolnosti, které provázely v minulosti její zápis) a zda novější označení naplňuje podmínky zápisné nezpůsobnosti podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona, tj. pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti.

Při posouzení stížního bodu 6) vyšel Nejvyšší správní soud opět ze své dosavadní rozhodovací praxe, kdy již opakovaně vyslovil, že pojem „pravděpodobnost záměny ochranné známky“ zahrnuje posouzení jak podobnosti označení, tak i jimi chráněných výrobků a služeb, a to jako dva neopominutelné a vzájemně se ovlivňující faktory. Menší pravděpodobnost záměny mezi těmito výrobky nebo službami může být vykompenzována větší pravděpodobností mezi známkami a naopak (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97, Sb. NSS č. 1064/2007; ze dne 26. 11. 2007, č. j. 7 As 15/2007 - 88, obojí www.nssoud.cz, které jsou v tomto závěru totožné s rozhodnutím Evropského soudního dvora ze dne 29. 9. 1998, sp. zn. C-39/97, curia.europa.eu). Označení „HD fashion“ se ve svých dominantních prvcích shoduje vizuálně i foneticky s ochrannou známkou „H&D“. V obou případech jde o označení slovní, které musí s ohledem na svou povahu požívat zvýšené ochrany. Je tomu tak zejména proto, že ve slovním označení mohou být - a v posuzovaném případě jsou - zdůrazněny právě ty slovní prvky, které se v obou srovnávaných označeních shodují. Z uvedeného hlediska je pak nerozhodné, že ochrannou známkou „HD fashion“ mají být chráněny nejen výrobky třídy 25, ale i služby třídy 35 „reklamní a propagační činnost“ nechráněné formálně ochrannou známkou „H&D“, neboť mezinárodní třídění výrobků a služeb je jen administrativního rázu a při posuzování nebezpečí záměny ochranných známek je nutno zkoumat, zda výrobky a služby fakticky slouží k uspokojování stejných nebo obdobných potřeb a zda jsou určeny stejnému druhu spotřebitelů (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2006, č. j. 11 Ca 258/2005 - 71, Sb. NSS č. 1247/2007; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2007, č. j. 7 As 15/2007 - 88, www.nssoud.cz). V posuzovaném případě provedl žalovaný logickou úvahu, že zapsaná služba třídy 35 je podobná zapsaným výrobkům, kdy z prvku „fashion“ (móda) užitého v označení „HD fashion“ je zřejmé, že tato služba je užívána ve spojení s módními výrobky, tj. s výrobky třídy 25. I toto posouzení je předmětem správního uvážení žalovaného, kdy v případě správního uvážení se soudní přezkum (jak již bylo akcentováno výše) zaměřuje na otázku, zda toto uvážení bylo úplné a z hlediska aplikované právní normy logické. Ani zde Nejvyšší správní soud neshledal, že by úvaha žalovaného nebyla řádně odůvodněna, že by nebyla logická a přesvědčivá, byla zřejmě mylná či logicky nemožná. Ani šestý stížní bod proto Nejvyšší správní soud důvodným neshledal.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost proti rozsudku městského soudu nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřisluší, a účastníku, který byl v řízení úspěšný (žalovanému), podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu